

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel projektu ustawy

Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, ma na celu:

- 1) wdrożenie do polskiego prawa przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1883 z dnia 20 października 2021 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji oraz uchylenia dyrektywy Rady 2009/50/WE (Dz. Urz. UE L 382/1 z 28.10.2021 r. str. 1), zwanej dalej „dyrektywą 2021/1883/UE”. Dyrektywa ta zastępuje dyrektywę Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (Dz. Urz. UE L 155 z 18.6.2009, str. 17), zwaną dalej „dyrektywą 2009/50/WE”;
- 2) wdrożenie wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 listopada 2018 r. w sprawie C-233/18 *Zubair Haqbin przeciwko Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers*, z dnia 1 sierpnia 2022 r. w sprawie C-422/21 *Ministero dell’Interno przeciwko T.O.*, z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie C-710/19 *G. M. A. przeciwko État belge*, z dnia 1 sierpnia 2022 r. w sprawie C-279/20 *Bundesrepublik Deutschland przeciwko X.C.*, z dnia 22 czerwca 2023 r. w sprawie C-459/20 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* oraz z dnia 30 stycznia 2024 r. w sprawie C-560/20 *Landeshauptmann von Wien*

Ad. 1. Przepis art. 2 dyrektywy 2021/1883/UE nakłada na państwa członkowskie Unii Europejskiej obowiązek przyjęcia rozwiązań prawnych regulujących kwestie wjazdu, praw oraz udzielania zezwoleń pobytowych do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji – Niebieskiej Karty UE, a także warunki wjazdu i pobytu oraz prawa członków ich rodzin. Ponadto powyższy akt prawny reguluje kwestie możliwości skorzystania przez posiadacza Niebieskiej Karty UE z mobilności krótkoterminowej oraz mobilności długoterminowej w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie, które jako pierwsze przyznało Niebieską Kartę UE, oraz kwestie pobytu w innym państwie członkowskim członków rodziny posiadaczy Niebieskiej Karty UE korzystających z mobilności. Wdrożenie do polskiego krajowego porządku prawnego przepisów dyrektywy 2021/1883/UE wymaga następujących zmian w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach:

– w dziale I – Przepisy ogólne – konieczne jest wprowadzenie nowych definicji pozwalających na wdrożenie przepisów dyrektywy 2021/1883/UE, jak również konieczna jest zmiana niektórych definicji, które aktualnie pozostają w bezpośrednim związku z wdrożeniem dyrektywy 2009/50/WE. W szczególności proponowana jest zmiana brzmienia definicji „wyższych kwalifikacji zawodowych” (art. 3 pkt 25) na taką, które pozwoli objąć nią zarówno kwalifikacje uzyskane w wyniku ukończenia studiów wyższych (pojęcie używane jest już w obowiązujących przepisach prawa w art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), jak również kwalifikacje uzyskane w wyniku doświadczenia zawodowego.

Wprowadzono również definicję mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE oraz definicję mobilności krótkoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE,

– w dziale II – Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców – konieczna jest zmiana obecnie obowiązującego art. 22 ust. 1 pkt 8, który przewiduje zadania Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, zwanego dalej „Szefem Urzędu”, polegające na pełnieniu funkcji krajowego punktu kontaktowego na potrzeby przyjmowania cudzoziemców w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Nowe uregulowania prawne będą dotyczyły przede wszystkim kwestii korzystania przez posiadaczy Niebieskiej Karty UE z mobilności długoterminowej oraz nowych obowiązków sprawozdawczych nałożonych na Szefa Urzędu względem Komisji Europejskiej,

– w dziale III – Przekraczanie granicy w Rozdziale 1 – Zasady przekraczania granicy wprowadzono rozwiązania pozwalające posiadaczom Niebieskiej Karty UE na skorzystanie z mobilności krótkoterminowej przewidzianej przepisami dyrektywy 2021/1883/UE oraz powrót na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po skorzystaniu z dopuszczalnych form mobilności posiadacza Niebieskiej Karty UE w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej,

– w dziale V – Zezwolenia na pobyt czasowy – Zmiany wymagają przepisy rozdziału 1 – Część ogólna w zakresie załącznika do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji lub zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE zezwolenia na pobyt czasowy, jak również przepisy rozdziału: 3 – Zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, którego nazwa została zmieniona na „Zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Mobilność długoterminowa posiadacza Niebieskiej Karty UE”, tak aby uwzględnić rozwiązania związane z tym rodzajem mobilności przewidziane w dyrektywie 2021/1883/UE. Niezbędna jest również nowelizacja rozdziału 8 – Zezwolenie na pobyt czasowy dla członków rodzin obywateli Rzeczypospolitej Polskiej oraz członków rodzin cudzoziemców, gdyż art. 17 dyrektywy 2021/1883/UE przewiduje specjalne zasady łączenia rodzin oraz pobytu członków rodziny w drugim państwie członkowskim – art. 22 ww. dyrektywy,

– w dziale VI – Zezwolenie na pobyt stały i zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE w rozdziale II Zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE wprowadzono specjalne rozwiązania pozwalające na udzielanie ww. zezwolenia na preferencyjnych zasadach posiadaczom Niebieskiej Karty UE,

– w dziale VII – Dokumenty wydawane cudzoziemcom – konieczne jest wprowadzenie regulacji pozwalających na zamieszczanie na karcie pobytu adnotacji „Niebieska Karta UE”, „ochrona międzynarodowa przyznana przez ... (wskazanie państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które ją przyznało) w dniu ... (data przyznania ochrony międzynarodowej)”, „Zawód niewymieniony w załączniku I, oraz „Były posiadacz Niebieskiej Karty UE” – w przypadkach określonych w art. 9 ust. 3, 4 i 6 oraz art. 19 dyrektywy 2021/1883/UE,

– w dziale VIII – Kontrola legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i zobowiązanie cudzoziemca do powrotu – konieczne są zmiany w rozdziale 2 – Zobowiązanie cudzoziemca do powrotu, które pozwolą w przypadku zobowiązania do powrotu cudzoziemca, posiadającego ochronę międzynarodową w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, któremu odmówiono w Rzeczypospolitej Polskiej udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji lub zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE albo cofnięto mu jedno z takich zezwoleń (art. 309a, art. 315 ust. 7a i art. 318 ust. 3 pkt 3), jak również które pozwolą na uwzględnienie sytuacji pobytowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca korzystającego na nim z mobilności krótkoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE.

Wdrożenie dyrektywy 2021/1883/UE wymaga również szeregu zmian w innych niż ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ustawach, tj.:

- ustawie z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 154);
- ustawie z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2021 r. poz. 1850, z późn. zm.);
- ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2023 r. poz. 1516, z późn. zm.);
- ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2023 r. poz. 551);
- ustawie z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2023 r. poz. 2194);
- ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 323);
- ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2024 r. poz. 475);
- ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 2111);
- ustawie z dnia 1 lipca 2011 r. samorządzie pielęgniarek i położnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 628);
- ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 2702, z późn. zm.);
- ustawie z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. z 2023 r. poz. 334);
- ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci (Dz. U. z 2024 r. poz. 421);
- ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2023 r., poz. 900, z późn. zm.);
- ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2022 r. poz. 470);
- ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r. poz. 742, z późn. zm.);
- ustawie z dnia 17 listopada 2021 r. o rodzinnym kapitale opiekuńczym (Dz. U. z 2023 r. poz. 883).

Ad. 4. Wdrożenie wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wiąże się z koniecznością dokonania zmian w zakresie:

- wyroku z dnia 12 listopada 2018 r. w sprawie C-233/18 *Zubair Haqbin przeciwko Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers* oraz wyroku z dnia 1 sierpnia 2022 r. w sprawie C-422/21 *Ministero dell'Interno przeciwko T.O.* w przepisach ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- wyroku z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie C-710/19 *G. M. A. przeciwko État belge* w przepisach z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin;
- wyroku z dnia 1 sierpnia 2022 r. w sprawie C-279/20 *Bundesrepublik Deutschland przeciwko X.C.* w przepisach ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
- wyroku z dnia 22 czerwca 2023 r. w sprawie C-459/20 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*;
- wyroku z dnia 30 stycznia 2024 r. w sprawie C-560/20 *Landeshauptmann von Wien*

2. Charakterystyka projektu ustawy – rzeczywisty stan oraz wskazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

I. Transpozycja do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy 2021/1883/UE

1) Wprowadzenie nowych definicji w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach

W art. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach dokonuje się zmian w definicjach na potrzeby tej ustawy. Z uwagi na fakt, iż zgodnie z art. 2 pkt 7 dyrektywy 2021/1883/UE pod pojęciem wyższych kwalifikacji zawodowych należy rozumieć zarówno kwalifikacje uzyskane w ramach kształcenia na studiach wyższych, jak również kwalifikacje uzyskane w wyniku nabycia umiejętności zawodowych, konieczna stała się zmiana definicji wyższych kwalifikacji zawodowych określonej w art. 3 pkt 25. W art. 3 pkt 6a wprowadzono także nową definicję kwalifikacji uzyskanych w wyniku doświadczenia zawodowego. Zgodnie bowiem z art. 2 pkt 9 dyrektywy 2021/1883/UE cudzoziemiec może wykazać, iż posiada wyższe kwalifikacje zawodowe poprzez udowodnienie, iż posiada doświadczenie zawodowe porównywalne z kwalifikacjami zdobytymi w wyniku kształcenia na studiach wyższych lub pięcioletniego doświadczenia zawodowego, w zależności od zawodu, który ma wykonywać. Natomiast pojęcie „kwalifikacje uzyskane w wyniku ukończenia studiów wyższych” zdefiniowane w art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach pozostaje bez zmian, bowiem odpowiada zakresowi art. 2 pkt 2 dyrektywy 2021/1883/UE. Podobnie, na potrzeby wdrożenia art. 2 pkt 2 ww. dyrektywy zmiany nie wymagała definicja „wykonywanie pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji”, zawarta obecnie w przepisie art. 3 pkt 24 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

W związku z tym, że dyrektywa 2021/1883/UE przewiduje szczególne rozwiązania w zakresie mobilności cudzoziemców, którym wydano Niebieską Kartę UE w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej, konieczne stało się dodanie definicji mobilności

krótkoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE oraz mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. Wprowadzone do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach definicje wzorowane są na obowiązujących już w niej rozwiązaniach służących wdrożeniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/801 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze *au pair* (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 132 z 21.05.2016, str. 21), zwanej dalej „dyrektywą 2016/801/UE” oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz. Urz. UE L 157 z 27.05.2014, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą 2014/66/UE”.

Ponadto dla potrzeb wdrożenia do krajowego porządku prawnego rozwiązań związanych z mobilnością krótkoterminową posiadacza Niebieskiej Karty UE w art. 3 pkt 4a dodano definicję „działalność zawodowa”, która treściowo odpowiada wszystkim elementom definicji tego pojęcia zawartej w art. 2 pkt 13 dyrektywy 2021/1883/UE. Działalnością zawodową będzie zatem: krótkoterminowa działalność cudzoziemca, związana bezpośrednio z interesami gospodarczymi podmiotu powierzającego mu wykonywanie pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji i z obowiązkami zawodowymi tego cudzoziemca, będącego posiadaczem ważnego dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm. – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 3, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1030/2002”, z adnotacją „Niebieska Karta UE” lub z adnotacją „Były posiadacz Niebieskiej Karty UE”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, wykonywana na podstawie umowy zawartej z tym podmiotem w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, obejmująca udział w wewnętrznych lub zewnętrznych spotkaniach służbowych, udział w konferencjach lub seminariach, negocjowanie umów handlowych, podejmowanie działalności związanej ze sprzedażą lub marketingiem, rozeznawanie możliwości biznesowych lub udział w szkoleniach i korzystanie z nich.

2) *Zmiany w zakresie zadań Szefa Urzędu związanych z przemieszczaniem się posiadaczy Niebieskiej Karty UE wewnątrz Unii Europejskiej oraz sprawozdawczością względem Komisji Europejskiej*

W dziale II ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – Szef Urzędu – zmianie musi ulec brzmienie art. 22 ust. 1 pkt 8, który reguluje zadanie Szefa Urzędu polegające na pełnieniu funkcji krajowego punktu kontaktowego do celów korzystania przez cudzoziemców ze szczególnych rozwiązań prawnych przewidzianych dla posiadaczy Niebieskiej Karty UE. Aktualnie jego zakres służy wdrożeniu dyrektywy 2009/50/WE, i częściowo pozostaje bez zmian. Z uwagi na to, że wdrożenie dyrektywy 2021/1883/UE również polega na zapewnieniu korzystania przez cudzoziemców wysoko wykwalifikowanych z uprawnienia do wjazdu i pobytu na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej niż to, które pierwsze wydało Niebieską Kartę UE, należało zakresem tego zadania objąć czynności związane z

korzystaniem z mobilności długoterminowej przez posiadacza Niebieskiej Karty UE wydanej przez inne niż Polska państwo członkowskie UE. Zadanie Szefa Urzędu jako organu pełniącego funkcję krajowego punktu kontaktowego będzie zatem polegało na:

- udzielaniu informacji o długości pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE, zezwolenie na pobyt czasowy w celu studiów, wizę krajową wydaną w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9, z adnotacją „student”, zezwolenie na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych, wizę krajową wydaną w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13, z adnotacją „naukowiec”, status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, gdy informacje te są niezbędne do uzyskania przez niego statusu rezydenta długoterminowego UE w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej,
- uzyskiwaniu informacji o długości pobytu cudzoziemca w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002, z adnotacją „Niebieska Karta UE”, na podstawie wizy długoterminowej, z adnotacją „student” lub dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia 1030/2002, z adnotacją „student”, na podstawie wizy długoterminowej, z adnotacją „naukowiec” lub dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „naukowiec”, przyznanej ochrony międzynarodowej lub na podstawie dokumentu pobytowego wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej na podstawie obowiązujących w tym państwie przepisów o przyjmowaniu pracowników o wysokich kwalifikacjach, które nie mają na celu wdrożenia dyrektywy 2021/1883/UE (w tym ostatnim przypadku chodzi o przewidziane w porządkach prawnych niektórych państw członkowskich krajowe systemy przyjmowania pracowników o wysokich kwalifikacjach), gdy informacje te są niezbędne do obliczania długości pobytu uprawniającego do uzyskania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE,
- udzielaniu informacji innym państwom członkowskim Unii Europejskiej o udzieleniu lub podstawie odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji lub zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemcowi posiadającemu w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „Niebieska Karta UE”,
- uzyskiwaniu od innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o udzieleniu lub podstawie odmowy udzielenia cudzoziemcowi, który posiada na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „Niebieska Karta UE” w celu skorzystania przez niego z mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE.

Na potrzeby realizacji tych zadań w poszczególnych przepisach Działu IV i Działu V ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano przepisy dotyczące wzajemnych obowiązków informacyjnych Szefa Urzędu i innych organów administracji publicznej (województw, komendantów placówek Straży Granicznej, komendantów oddziałów Straży Granicznej i konsulów) oraz trybu przekazywania przez Szefa Urzędu informacji organom innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Dodatkowo art. 22 ust. 1 pkt 8 uwzględnia przewidziane w art. 24 oraz 25 dyrektywy 2021/1883/UE obowiązki przekazywania Komisji Europejskiej informacji związanych ze sposobem wdrożenia ww. dyrektywy oraz obowiązki przekazywania Komisji Europejskiej danych statystycznych, tj.:

- przekazywanie informacji o liczbie cudzoziemców, którym udzielono zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, którym odmówiono udzielenia tego zezwolenia lub którym cofnięto to zezwolenie;
- przekazywanie informacji o liczbie cudzoziemców, którym nadano status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą w Rzeczypospolitej Polskiej albo którym przyznano ochronę międzynarodową w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, i, którym następnie udzielono w Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, którym odmówiono udzielenia tego zezwolenia lub którym cofnięto to zezwolenie;
- przekazywanie informacji o liczbie osób, o których mowa w art. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, którym udzielono zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, którym odmówiono udzielenia tego zezwolenia lub którym cofnięto to zezwolenie;
- przekazywanie informacji o liczbie cudzoziemców posiadających w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „Niebieska Karta UE”, którym udzielono na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE;
- przekazywanie informacji o liczbie cudzoziemców, którym udzielono zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną jako członkom rodzin cudzoziemców, którym udzielono zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji;
- przekazywanie informacji o liczbie cudzoziemców, którym udzielono zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE;
- przekazywanie informacji o obowiązującej definicji pojęcia „działalność zawodowa”, o której mowa w art. 3 pkt 4a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, wysokości minimalnego wynagrodzenia wymaganego do udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, wprowadzeniu limitu rocznego udzielanych po raz pierwszy

zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (w drodze rozporządzenia, o którym mowa w art. 127a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) oraz o obowiązywaniu wymogu, o którym mowa w art. 127 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. wymogu, że podmiot powierzający cudzoziemcowi wykonywanie tej pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy.

3) *Zmiany w przepisach ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach dotyczących przekroczenia granicy Rzeczypospolitej Polskiej*

W dziale III – Przekraczanie granicy w rozdziale 1 – Zasady przekraczania granicy w art. 25, określającym obowiązki cudzoziemców dotyczące wykazania spełniania warunków wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dodano ust. 1aa, który przewiduje obowiązek przedstawienia w trakcie przekraczania granicy Rzeczypospolitej Polskiej dowodu, że wjazd i pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma na celu prowadzenie działalności zawodowej, o której mowa w art. 3 pkt 4a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Wymóg ten dotyczyć będzie tylko cudzoziemców, którzy będą posiadaczami dokumentów pobytowych, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia 1030/2002, z adnotacją „Niebieska Karta UE” albo z adnotacją „Były posiadacz Niebieskiej Karty UE” (w tym drugim przypadku będzie to dokument pobytowy cudzoziemca posiadającego status rezydenta długoterminowego w tym innym państwie członkowskim Unii Europejskiej), i które zostały wydane przez państwa członkowskie Unii Europejskiej nie będące państwami obszaru Schengen, a zatem w świetle zawartej w art. 3 pkt 11 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach definicji tego pojęcia, państwami, które nie stosują w pełni dorobku Schengen. Wprowadzenie tego wymogu koresponduje z dozwoleń, jakie do ustawodawców krajowych skierował prawodawca unijny w art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2021/1883/UE. W ocenie projektodawcy ustanowienie tego wymogu jest zasadne i proporcjonalne oraz koresponduje z rozwiązaniami dotyczącymi wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej chcących rozpocząć korzystanie z określonych innych rodzajów mobilności wewnątrzunijnej przewidzianych w przepisach dyrektywy 2014/66/UE oraz dyrektywy 2016/801/UE, uregulowanymi w przepisie art. 25 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Ponadto w art. 28 proponuje się zmianę w ust. 7, który przewiduje odstępstwa od odmowy wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem ust. 7 cudzoziemcowi nie będzie się odmawiało wjazdu z uwagi na brak posiadania ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium lub z uwagi na fakt, iż cudzoziemiec wykorzystał dopuszczalny okres pobytu na terytorium państw obszaru Schengen, wynoszący 90 dni w każdym okresie 180 dni, w sytuacji kiedy wjeżdża na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu korzystania z mobilności krótkoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. Dyrektywa 2021/1883/UE w art. 20 umożliwia bowiem posiadaczom Niebieskiej Karty UE na wykonywanie działalności zawodowej na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej niż to, które wydało mu Niebieską Kartę UE przez okres do 90 dni w każdym 180 dniowym okresie. Proponowane rozwiązanie ustawowe wpisuje się w dotychczasowe regulacje

zapewniające możliwość wjazdu cudzoziemca chcącego skorzystać z innych rodzajów mobilności wewnątrzunijnej regulowanych w dyrektywie 2014/66/UE oraz w dyrektywie 2014/66/UE. Stąd też proponuje się dokonanie jedynie rozszerzenia zakresu stosowania przepisu art. 27 ust. 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach na nową formę mobilności – mobilności krótkoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE.

Propozycja zmiany w art. 28 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach poprzez dodanie w ust. 2 nowego pkt 4 oraz poprzez zmianę brzmienia ust. 8 pkt 2 wynika z konieczności wdrożenia do krajowego porządku prawnego art. 23 ust. 2 i 5 dyrektywy 2021/1883/UE, zgodnie z którym Rzeczpospolita Polska jest zobowiązana bezzwłocznie i bez formalności ponownie przyjąć – na wniosek innego państwa członkowskiego posiadacza Niebieskiej Karty UE oraz osobę objętą w Polsce ochroną międzynarodową, którzy bezpośrednio przed wjazdem korzystali z mobilności w tym innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, które zażądało opuszczenia swojego terytorium. Dlatego też projektodawca proponuje, aby w określonym w art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach katalogu okoliczności, w których nie stosuje się przepisu art. 28 ust. 1 tej ustawy, ustanawiającego podstawy do odmowy wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dodać nowy pkt 4, który będzie uwzględniał sytuację cudzoziemca, który będzie dalej posiadał status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, udzielone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i będzie powracał na to terytorium po tym, jak inne państwo członkowskie Unii Europejskiej cofnęło mu dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia 1030/2002, z adnotacją „Niebieska Karta UE”, lub odmówiło mu wydania kolejnego takiego dokumentu. Jednocześnie projektodawca proponuje, aby w art. 28 ust. 8 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który reguluje sytuację ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca, który skorzystał z mobilności (w znaczeniu ogólnym, wyrażonym poprzez definicję tego pojęcia, zawartej w art. 3 pkt 7a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, a wcześniej posiadał określone zezwolenia pobytowe, uwzględnić również zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (art. 127 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) oraz zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE (art. 137a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach).

4) Zmiany w przepisach ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach dotyczących ubiegania się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji

W dziale V – Zezwolenie na pobyt czasowy. Mobilność w rozdziale 1 - Część ogólna ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach: proponuje się uregulowanie zawartości załącznika do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (oraz dodatkowo do wniosku o udzielenie nowego rodzaju zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE, które zostanie uregulowane w art. 137a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Proponowana zmiana w art. 106 ust. 1c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o

cudzoziemcach uwzględnia nowe warunki udzielenia Niebieskiej Karty UE (wynikające z art. 5 ust. 1 lit. b i c dyrektywy 2021/1883/UE) przewidujące, że cudzoziemiec zamierzający wykonywać pracę w zawodzie regulowanym przedstawia dokumenty poświadczające posiadanie formalnych kwalifikacji i spełnienie innych warunków, które są wymagane w przypadku zawodu regulowanego. Natomiast w sytuacji wykonywania przez cudzoziemca pracy w zawodzie niebędącym zawodem regulowanym cudzoziemiec jest obowiązany przedstawić dokumenty poświadczające posiadanie wyższych kwalifikacji zawodowych. Dodatkowo nowy załącznik do wskazanego wyżej wniosku będzie uwzględniał nowe zasady mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. Stąd też projektowany przepis art. 106 ust. 1c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w pkt 2 lit. c i d będzie przewidywał umieszczanie w załączniku następujących informacji dotyczących cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji lub zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE:

- informacje o zamieszkiwaniu przez tego cudzoziemca w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej co najmniej przez okres 12 miesięcy na podstawie wydanego przez to państwo dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „Niebieska Karta UE”;
- informacje o zamieszkiwaniu przez tego cudzoziemca w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej co najmniej przez okres 6 miesięcy na podstawie wydanego przez to państwo dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002 z adnotacją „Niebieska Karta UE” w związku z korzystaniem z mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE.

W art. 109 dodane zostały nowe ustępy 3b-3e, które przewidują skrócony termin na przekazanie wojewodzie przez komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta wojewódzkiego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a w razie potrzeby także przez konsula informacji, czy wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i pobyt na tym terytorium może stanowić zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego w przypadku wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną. Powyższa zmiana wynika z konieczności wdrożenia do krajowego porządku prawnego rozwiązań przewidzianych w art. 21 ust. 9 akapit drugi i trzeci oraz art. 22 ust. 5 akapit drugi i trzeci dyrektywy 2021/1883/UE przewidujących, iż rozpatrzenie sprawy udzielania zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną, powinno nastąpić w terminie 30-dniowym, liczonym od dnia złożenia kompletnego wniosku, zaś termin ten może zostać przedłużony o maksymalnie 30 dni, co wynika z przepisów. Zmianie ulegnie tytuł rozdziału 3 w Dziale V ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tak, aby odzwierciedlał znajdujące się w nim nowe regulacje dotyczące mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. Stąd też tytuł ten będzie brzmiał następująco: „Zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Mobilność długoterminowa posiadacza Niebieskiej Karty UE”. W art. 127 wprowadzono

zmiany, które pozwalają na wdrożenie do polskiego porządku prawnego przepisu art. 5 dyrektywy 2021/1883/UE, który ustanawia kryteria przyjmowania cudzoziemców (obywateli państw trzecich) ubiegających się o Niebieską Kartę UE.

W art. 127 pkt 1 lit. a zmieniony został wymóg przedstawienia umowy o pracę, umowy o pracę nakładczą, umowy cywilnoprawnej, na podstawie której cudzoziemiec ubiegający się o zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji wykonuje pracę, świadczy usługi lub pozostaje w stosunku służbowym. Obecnie wymagana przez ten przepis roczna długość takiej umowy została skrócona do 6 miesięcy, zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. a dyrektywy 2021/1883/UE.

Zmiana w art. 127 pkt 1 lit. b i c wprowadza nowe warunki udzielenia Niebieskiej Karty UE (art. 5 ust. 1 lit. b i c dyrektywy 2021/1883/UE) przewidujące, że cudzoziemiec zamierzający wykonywać pracę w zawodzie regulowanym przedstawia dokumenty poświadczające posiadanie formalnych kwalifikacji i spełnienie innych warunków, które są wymagane w przypadku zawodu regulowanego (art. 127 ust. 1 pkt 1 lit. b pozostanie bez zmian). Natomiast w przypadku wykonywania przez cudzoziemca pracy w zawodzie niebędącym zawodem regulowanym cudzoziemiec jest obowiązany przedstawić dokumenty poświadczające posiadanie wyższych kwalifikacji zawodowych niezbędne do wykonywania pracy w tym zawodzie w rozumieniu art. 3 pkt 25). Dodatkowo zrezygnowano z wymogu posiadania zgody właściwego organu na zajmowanie określonego stanowiska, wykonywania zawodu lub prowadzenia innej działalności, gdy obowiązek jej uzyskania przed zawarciem umowy wynika z odrębnych przepisów.

Bez zmian pozostanie brzmienie art. 127 pkt 1 lit. b i lit. d oraz pkt 2 i pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, które wdrażają do polskiego porządku prawnego art. 5 ust. 1 lit. c, lit. d i ust. 3 oraz art. 7 ust. 2 lit. a dyrektywy 2021/1883/UE. W szczególności zmianie nie ulegnie wysokość wynagrodzenia wymaganego do uzyskania Niebieskiej Karty UE. Zgodnie z art. 127 pkt 3 roczne wynagrodzenie brutto wynikające z miesięcznego lub rocznego wynagrodzenia wskazane w umowie nie powinno być niższe niż równowartość 150% kwoty przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 504, 1504 i 2461). Podstawą do obliczania wymaganego do uzyskania ww. zezwolenia będzie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Jednocześnie wysokość wymaganego od cudzoziemca wynagrodzenia będzie niezmienna w czasie, przez co brak będzie konieczności badania spełnienia ww. przesłanki każdorazowo w przypadku zmiany wskaźnika przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w okresie ważności posiadanego przez cudzoziemca zezwolenia na pobyt czasowy.

Bez zmian pozostanie przepis art. 127a upoważniający ministra właściwego do spraw wewnętrznych do ustalenia, w drodze rozporządzenia, limitu udzielanych po raz pierwszy

zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w danym roku kalendarzowym, co pozostaje w zgodzie z art. 6 ww. dyrektywy.

Podobnie zmianie nie ulegnie art. 128 przewidujący, iż zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji udziela się na okres dłuższy o 3 miesiące od okresu wykonywania pracy, nie dłuższy jednak niż 3 lata (maksymalny okres, na jaki można udzielić zezwolenia na pobyt czasowy), co pozostaje w zgodzie z art. 9 ust. 2 dyrektywy 2021/1883/UE.

W związku z tym, że niniejszy projekt ustawy nie przewiduje usunięcia określonego w art. 127 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach wymogu udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, polegającego na tym, że podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy (na co zezwala art. 7 ust. 2 lit. a dyrektywy 2021/1883/UE), przepisem obowiązującym powinien pozostać art. 129 tej ustawy, który ustanawia wyjątki od przepisu art. 127 pkt 2.

Projekt ustawy przewiduje zaś zmiany przepisów dotyczących podstaw odmowy wszczęcia postępowania w sprawie zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (art. 131 ustawy o cudzoziemcach), tak aby umożliwić ubieganie się o udzielenie ww. zezwolenia cudzoziemcom, którym udzielono w Polsce ochrony uzupełniającej lub nadano status uchodźcy oraz pracownikom sezonowym (art. 3 ust. 2 dyrektywy 2021/1883/UE, który ustanawia wyłączenia od zakresu jej stosowania, w przeciwieństwie do przepisu art. 3 ust. 2 dotychczas obowiązującej dyrektywy 2009/50/WE nie wyłącza już takich kategorii cudzoziemców). Dlatego też proponuje się zmiany brzmienia art. 131 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach polegające na:

- wyłączeniu we wstępie do wyliczenia odesłania do art. 99 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, i zastąpienia tej ogólnej regulacji nowym przepisem art. 131 pkt 8, który będzie ustanawiał podstawę do odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji tylko w przypadku przebywania przez cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zgody na pobyt tolerowany, zgody na pobyt ze względów humanitarnych, w związku z udzieleniem mu azylu lub ochrony czasowej, oraz na
- uchyleniu pkt 5, który odnosił się do pracowników sezonowych.

Brzmienie art. 132 zostanie dostosowane do art. 7 dyrektywy 2021/1883/UE, który przewiduje wprowadzenie nowych podstaw odmowy przyznania Niebieskiej Karty UE. Zmieniony art. 132 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach będzie zatem przewidywał w nowym pkt 3, iż będzie się odmawiało udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w przypadku, kiedy podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi:

- został ustanowiony lub działa głównie w celu ułatwiania cudzoziemcom wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (pkt 3 lit. a);
- jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie;

- ukaraną za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, która w ciągu 2 lat od ukarania została ponownie ukarana za podobne wykroczenie, lub
- ukaraną za wykroczenia, o których mowa w art. 120 ust. 3–5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub
- skazaną za przestępstwo, o którym mowa w art. 218–221 Kodeksu karnego (pkt 3 lit. b);
- skazaną za przestępstwo, o którym mowa w art. 9 lub art. 10 ustawy z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub
- ukaraną za wykroczenie, o którym mowa w art. 11 ustawy z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne (pkt 3 lit. c);
- zalega z uiszczeniem podatków, z wyjątkiem przypadków gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie, rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu (pkt 3 lit. d);
- nie prowadzi działalności gospodarczej albo została ogłoszona jego upadłość (pkt 3 lit. e).

Podobnie zmianie ulegną podstawy do cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w celu dostosowania ich do przepisu art. 8 ust. 1–3 dyrektywy 2021/1883/UE. Do już istniejących podstaw cofnięcia ww. zezwolenia określonych w art. 133 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach zostaną dodane nowe podstawy przewidujące, iż zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji będzie cofane w sytuacji gdy:

- okoliczności sprawy wskazują, że cudzoziemiec nie wykonuje pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, lub
- podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, lub zalega z uiszczeniem podatków, z wyjątkiem przypadków gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie, rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu.

Ponadto ww. zezwolenie będzie mogło zostać cofnięte w przypadku niedopełnienia przez cudzoziemca obowiązków informacyjnych przewidzianych w art. 134, chyba że wykaże on, że dopełnił obowiązku zawiadomienia lub jeżeli zawiadomienie nie zostało doręczone wojewodzie z powodów niezależnych od cudzoziemca – art. 133 ust. 1a.

Zmiany w art. 133 ust. 2 wynika z konieczności wdrożenia do krajowego porządku prawnego art. 8 ust. 5 dyrektywy 2021/1883/UE, który reguluje kwestię okresu dozwolonego bezrobocia posiadacza Niebieskiej Karty UE, w trakcie którego zezwolenie na pobyt czasowy

w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji nie może zostać cofnięte.

Projekt ustawy przewiduje dodanie art. 133a do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w celu wdrożenia art. 8 ust. 6 dyrektywy 2021/1883/UE, który dotyczy sytuacji bezrobocia posiadacza Niebieskiej Karty UE i gwarantuje, że tenże cudzoziemiec zostanie odpowiednio wcześniej uprzedzony (powiadomiony z wyprzedzeniem), o tym, że właściwy organ zamierza cofnąć Niebieską Kartę UE. Cudzoziemiec, w stosunku do którego zostanie wszczęte postępowanie o cofnięcie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji będzie miał możliwość poszukiwania pracy przez co najmniej 3 miesiące, jeżeli przepracował na terytorium Polski co najmniej 2 lata. W przypadku cudzoziemców przebywających w Polsce powyżej 2 lat okres ten zostanie wydłużony do 6 miesięcy. W tych okresach nie będzie możliwe wydanie decyzji cofającej zezwolenia.

Natomiast projektowany przepis art. 133a ust. 2 będzie wdrażał do polskiego porządku prawnego uregulowania art. 23 ust. 1 dyrektywy 2021/1883/UE, zgodnie z którym w sytuacji, kiedy posiadacz Niebieskiej Karty UE przeniósł się do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu skorzystania tam z mobilności długoterminowej pierwsze państwo członkowskie Unii Europejskiej nie może cofnąć Niebieskiej Karty UE, dopóki drugie państwo członkowskie nie podejmie decyzji w sprawie wniosku dotyczącego mobilności długoterminowej. Dodatkowo w celu umożliwienia realizacji wskazanego wyżej przepisu nałożono w art. 134a na cudzoziemca obowiązek informowania o rozpoczęciu korzystania z mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE i wskazania państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym z tej mobilności korzysta.

W związku z tym, że projektodawca przyjął, iż projektowane przepisy art. 133a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach dla realizacji powyższych celów będą ustanawiały czasowe przeszkody prawne do wydania przez wojewodę decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, proponuje się uzupełnienie ich o regulację ust. 3, zgodnie z którą w okresach, w których takie przeszkody do wydania decyzji będą istnieć, nie będą biegły terminy załatwiania przez wojewodów spraw o cofnięcie tego rodzaju zezwolenia na pobyt czasowy.

Brzmienie art. 134 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach powinno w ocenie projektodawcy pozostać bez zmian, albowiem przepis przewiduje obowiązek cudzoziemca zawiadomienia wojewody, który udzielił mu zezwolenia na pobyt czasowy na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, a w przypadku udzielenia mu tego zezwolenia przez Szefa Urzędu jako organ wyższego stopnia (organ odwoławczy), wojewody, który orzekał w tej sprawie w pierwszej instancji (art. 134 ust. 1a). Powyższy przepis w niezmienionym brzmieniu będzie wdrażał do prawa krajowego art. 15 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy 2021/1883/UE, zgodnie z którym posiadacz Niebieskiej Karty UE ma obowiązek powiadomienia o rozpoczęciu okresu pozostawania bez zatrudnienia.

Natomiast art. 134 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w brzmieniu, jakie zostanie mu nadane projektowaną ustawą, dokona wdrożenia do polskiego porządku

prawnego przepisów art. 15 ust. 2 i 3 dyrektywy 2021/1883/UE. Zgodnie z ww. przepisami dyrektywy posiadacz Niebieskiej Karty UE niezależnie od okresu wykonywania pracy jako posiadacz Niebieskiej Karty UE jest obowiązany powiadamiać państwo członkowskie Unii Europejskiej o zmianie pracodawcy oraz o zmianie warunków pracy, które będą miały wpływ na spełnienie kryteriów przyznania cudzoziemcowi Niebieskiej Karty UE. Państwo członkowskie Unii Europejskiej może zastrzec, iż w okresie pierwszych 12 miesięcy zatrudnienia posiadacza Niebieskiej Karty UE zmiana pracodawcy będzie uzależniona od sprawdzenia sytuacji na lokalnym rynku pracy, a po przeprowadzeniu tej procedury państwo członkowskie Unii Europejskiej może w terminie 30 dni wnieść sprzeciw do zmiany pracodawcy. Projektodawca zdecydował się, iż najbardziej efektywnym sposobem wdrożenia tych przepisów dyrektywy będzie nałożenie w art. 134 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach na cudzoziemca przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 127, obowiązku informowania o zmianie podmiotu powierzającego wykonywanie pracy oraz o zaprzestaniu spełniania wymogów udzielenia zezwolenia, o którym mowa w tym przepisie. Zrezygnowano z możliwości wniesienia sprzeciwu do zmiany podmiotu powierzającego cudzoziemcowi pracę w okresie pierwszych 12 miesięcy od udzielenia zezwolenia, uznając to rozwiązanie za nieefektywne z punktu widzenia funkcjonowania systemu przyjmowania cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i legalizacji ich pobytu.

W konsekwencji istnienia uregulowań dyrektywy 2021/1883/UE pozwalających na zmianę pracodawcy, bez konieczności uzyskania zgody państwa przyjmującego, tak jak przewidywał to dotychczasowy przepis art. 12 ust. 2 dyrektywy 2009/50/WE, oraz powyższej oceny związanej z brakiem efektywności rozwiązania opartego na systemie sprzeciwów wobec takiej zmiany w okresie pierwszych 12 miesięcy, proponuje się zrezygnować w przepisie art. 137 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach z zamieszczenia w decyzji o udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji informacji o podmiocie, u którego cudzoziemiec ma wykonywać pracę oraz warunkach na jakich cudzoziemiec ma wykonywać pracę (obecny przepis art. 137 pkt 2–4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). W wyniku tego zabiegu zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji stanie się rodzajem zezwolenia generalnego, które od samego początku nie będzie każdorazowo związane z wykonywaniem konkretnej pracy (a nie jak obecnie od upływu 2 lat od jego udzielenia). Cudzoziemiec, który uzyska takie zezwolenie, będzie mógł bez konieczności uzyskania zmiany tego zezwolenia, ani bez konieczności uzyskiwania nowego zezwolenia, zmieniać pracę, przy czym należy zastrzec wyraźnie, że zmiana pracy przez cudzoziemca będzie mogła dotyczyć tylko zmiany, która będzie mieścić się w pojęciu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w rozumieniu art. 3 pkt 24 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

W konsekwencji uchylony powinien zostać przepis art. 135 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który reguluje kwestię zmiany zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w przypadku zmiany pracodawcy, stanowiska lub wynagrodzenia na niższe niż określone w zezwoleniu.

W dodatkowych przepisach art. 137a–137e do rozdziału 3 Działu V ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach uregulowana zostanie procedura udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. Powyższe uregulowania prawne wdrażają do polskiego porządku prawnego art. 21 dyrektywy 2021/1883/UE, który reguluje kwestie tego rodzaju mobilności długoterminowej. Zgodnie z art. 21 ust. 1 posiadacz Niebieskiej Karty UE po 12 miesiącach pobytu na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które wydało ww. dokument ma możliwość skorzystania z mobilności długoterminowej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej. W przypadku, jeżeli cudzoziemiec przebywa w danym państwie na podstawie Niebieskiej Karty UE wydanej w związku z korzystaniem z mobilności długoterminowej ma możliwość przeniesić się do kolejnego państwa członkowskiego Unii Europejskiej po okresie 6 miesięcy (art. 21 ust. 11 ww. dyrektywy). W przypadku zamiaru skorzystania z mobilności długoterminowej cudzoziemiec jest obowiązany w kolejnym państwie członkowskim ubiegać się o Niebieską Kartę UE na zasadach określonych w art. 21 ust. 4–9 dyrektywy 2021/1883/UE. Zgodnie z uregulowaniami art. 21 ust. 4 ww. dyrektywy wdrożonymi do krajowego porządku prawnego poprzez przepis art. 137a zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE będzie cudzoziemcowi udzielane, gdy celem jego pobytu w Polsce będzie wykonywanie pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Ponadto cudzoziemiec będzie obowiązany wykazać, że posiada:

- zawartą przynajmniej na okres 6 miesięcy umowę o pracę, umowę o pracę nakładczą, umowę cywilnoprawną, na podstawie której wykonuje pracę, świadczy usługi lub pozostaje w stosunku służbowym,
- formalne kwalifikacje w przypadku zamiaru wykonywania pracy w zawodzie regulowanym,
- Niebieską Kartę UE wydaną przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej (dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „Niebieska Karta UE”),
- ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Ponadto warunkiem udzielenia ww. zezwolenia jest uzyskiwanie wynagrodzenia na poziomie analogicznym dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (co zostanie ustanowione w art. 137a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach).

Wymóg posiadania Niebieskiej Karty UE wydanej przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, zgodnie z przywołanymi wcześniej przepisami art. 21 ust. 1 oraz ust. 11 dyrektywy 2021/1883/UE, dopełniony będzie warunkiem, że w oparciu o posiadany dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 pkt 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, cudzoziemiec powinien był przebywać w państwie członkowskim Unii Europejskiej, które wydało ten dokument przez okres nie krótszy niż 12 miesięcy, a jeżeli w tym innym państwie

członkowskim korzystał z mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE i w związku z tym uzyskał ten dokument pobytowy – przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy.

Analogicznie jak w przypadku zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, w art. 137b przewidziano, iż uzyskanie zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE nie zwalnia od spełnienia określonych odrębnymi przepisami wymogów dotyczących wykonywania zawodów regulowanych lub działalności.

Podstawy odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE zostaną zawarte w projektowanym przepisie art. 137c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, i podstawy te będą odpowiadały dopuszczalnym w świetle art. 21 ust. 6 dyrektywy 2021/1883/UE podstawom odrzucenia wniosku o wydanie Niebieskiej Karty UE.

Projektowane przepisy art. 137d i art. 137e ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidują szczególne zasady proceduralne dla postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. Takie ich ukształtowanie wymagane jest na mocy przepisu art. 21 ust. 9 akapit drugi i trzeci dyrektywy 2021/1883/UE. Zgodnie bowiem z tym przepisami „drugie państwo członkowskie” (a zatem państwo, w którym cudzoziemiec ubiega się o przyjęcie w związku z zamiarem korzystania z mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE) jak najszybciej powiadamia na piśmie wnioskodawcę i pierwsze państwo członkowskie o swojej decyzji, nie później jednak niż 30 dni po dacie złożenia kompletnego wniosku. W wyjątkowych i należycie uzasadnionych okolicznościach związanych ze złożonym charakterem wniosku, państwo członkowskie może przedłużyć termin, o którym mowa w akapicie drugim, o 30 dni. Państwo członkowskie informuje wnioskodawcę o przedłużeniu terminu nie później niż 30 dni po dacie złożenia kompletnego wniosku. Dlatego też, proponuje się ustanowienie w art. 137d regulacji szczególnej względem art. 112a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, która będzie przewidywać, że decyzję w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE wydaje się w terminie 30 dni, zaś ustalanie biegu tego terminu odbywa się na podstawie przepisu art. 112a ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, który został wprowadzony właśnie z myślą o uregulowaniu kwestii „kompletnego wniosku” w rozumieniu przepisu szeregu dyrektyw prawa Unii Europejskiej, wdrażanych poprzez instytucję zezwolenia na pobyt czasowy. Przewiduje się również, że na zasadzie wyjątku od art. 112a ust. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach postępowanie odwoławcze będzie prowadzone z zachowaniem terminu 60-dniowego, do ustalenia biegu którego będzie miał zastosowanie przepis art. 112a ust. 5 tej ustawy (związany z uzupełnieniem ewentualnych braków formalnych odwołania od decyzji wojewody). Jednocześnie, w związku z tym, iż zaistniała potrzeba ustanowienia w projektowanym art. 137d ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach szczególnego względem art. 112a ust. 1 tej ustawy terminu 30-dniowego na załatwienie sprawy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy.

Ponadto, proponuje się, aby w art. 137e ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach zawrzeć odesłanie do poszczególnych przepisów rozdziału 3 Działu V ustawy z dnia 12 grudnia

2013 r. o cudzoziemcach, które dotyczą zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, a które – z uwagi na konieczność zachowania daleko idącego podobieństwa – powinny mieć zastosowanie również do nowego zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. Proponuje się, aby w przepisie tym zawrzeć odwołanie do:

- art. 131 – który ustanawia podstawy odmowy wszczęcia postępowania;
- art. 133 – który ustanawia podstawy cofnięcia udzielonego zezwolenia;
- art. 133a – który ustanawia gwarancje braku wydania w określonym terminie decyzji o cofnięciu zezwolenia;
- art. 134 – który dotyczy obowiązków informacyjnych cudzoziemca względem wojewody;
- art. 134a – który dotyczy zawiadomienia o korzystaniu z mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE;
- art. 137 – który ustanawia elementy sytuacji prawnej adresata decyzji o udzieleniu zezwolenia kształtowanej w tej decyzji.

Zmiana brzmienia art. 138 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który ustanawia aktualnie obowiązek wojewody przekazywania Szefowi Urzędu odpisu decyzji o udzieleniu, odmowie udzielenia lub cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, oraz odpisu decyzji o udzieleniu, odmowie udzielenia lub cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. Utrzymanie obowiązku przekazywania odpisów decyzji Szefowi Urzędu uzasadnione jest tym, że organ ten w dalszym ciągu będzie pełnił funkcję krajowego punktu kontaktowego dla spraw związanych z wymianą informacji pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej w obszarze mobilności posiadaczy Niebieskiej Karty UE. W celu wdrożenia rozwiązań przewidzianych w art. 21 ust. 9 dyrektywy 2021/1883/UE w ust. 2 art. 138 nałożono na Szefa Urzędu obowiązek przekazania informacji o udzieleniu lub odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE organowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które wydało cudzoziemcowi dokument pobytowy z adnotacją „Niebieska Karta UE.

Proponuje się ustanowienie w nowym przepisie art. 138a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach delegacji ustawowej dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu zawodów, których wykonywanie skutkuje uznaniem uzyskania przez cudzoziemca kwalifikacji w sposób określony w projektowanym przepisie art. 3 pkt 6a lit. a tej ustawy (jeden z samodzielnych elementów definicji pojęcia „kwalifikacje uzyskane w wyniku doświadczenia zawodowego”), w której to delegacji wytyczne dotyczące treści aktu wykonawczego będą ściśle wiązać ów wykaz z wykazem stanowiącym załącznik nr I do dyrektywy 2021/1883/UE. Należy bowiem mieć na uwadze, że określone w art. 3 pkt 9 tej dyrektywy pojęcie „wyższych umiejętności zawodowych” zostało skonstruowane w taki sposób, że w przypadku zawodów, które określone są w załączniku nr I do tej dyrektywy uznanie, że cudzoziemiec posiada takie wyższe umiejętności zawodowe opiera się na obligatoryjnym uznaniu znaczenia doświadczenia zawodowego uzyskanego w

okresie określonym w tym załączniku. Podstawa prawna do przekazania tych spraw do uregulowania w załączniku nr I została zaś określona w art. 26 ust. 1 dyrektywy 2021/1883/UE, zaś art. 26 ust. 2 tej dyrektywy ustanawia obowiązki sprawozdawcze Komisji Europejskiej względem Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej, które ostatecznie mogą doprowadzić do przedłożenia stosownych wniosków ustawodawczych zmierzających do zmiany treści tego załącznika. W samym załączniku nr I przewiduje się okres 3-letni jako minimalny okres zdobywania doświadczenia zawodowego oraz ustanawia się wykaz zawodów. Mając na uwadze to, że treść załącznika nr I ma charakter normatywny, a jednocześnie to, że nie jest możliwe jego stosowanie wprost przez państwa członkowskie, bez wdrożenia za pośrednictwem przepisów prawa powszechnie obowiązującego, projektodawca proponuje, aby element regulacji tego załącznika związany z minimalną długością okresu zdobywania doświadczenia zawodowego znalazł się bezpośrednio w treści wspomnianego już przepisu art. 3 pkt 6a lit. a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zaś treść wykazu zawodów została przekazana do uregulowania w akcie wykonawczym wydawanym przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. W ocenie projektodawcy, mając na uwadze to, że treść załącznika nr I może podlegać zmianom częstszym niż sama dyrektywa 2021/1883/UE, rozwiązanie polegające na uregulowaniu na poziomie krajowym wykazu zawodów w akcie wykonawczym jest rozwiązaniem bardziej elastycznym i umożliwiającym sprawniejszą reakcję na ewentualne zmiany go dotyczące. Rozporządzenie będzie uwzględniać klasyfikację zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 36 ust. 8 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Dodanie art. 138b wynika z konieczności wdrożenia do krajowego porządku prawnego art. 23 ust. 1 ww. dyrektywy, który nakłada na państwa członkowskie Unii Europejskiej obowiązek udzielenia innemu państwu informacji czy cudzoziemiec nadal jest objęty w tym państwie ochroną międzynarodową. Z uwagi na fakt, iż Szef Urzędu pełni funkcje punktu kontaktowego do celów dyrektywy 2021/1883/UE, ww. obowiązek został nałożony na niego.

5) Zmiany w zakresie łączenia rodzin

Przepisy dyrektywy 2021/1883/UE przewidują szczególne względem przepisów dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz. Urz. UE L 251/12 z 28.10.2021 r. str. 12), zwanej dalej „dyrektywą 2003/86/WE”, zasady łączenia rodzin dla posiadaczy Niebieskiej Karty UE, zarówno przebywających w pierwszym państwie członkowskim Unii Europejskiej, jak również przebywających w państwie, w którym korzystają oni z mobilności długoterminowej. Przepisy dotyczące łączenia rodzin z posiadaczem Niebieskiej Karty UE w pierwszym państwie członkowskim są w większości analogiczne jak w dyrektywie 2009/50/WE, dlatego też przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w tej kwestii pozostają bez zmian.

W celu wdrożenia art. 22 dyrektywy 2021/1883/UE regulującego pobyt członków rodziny w drugim państwie członkowskim w art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. h przewidziano możliwość ubiegania się o zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną przez członków rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej

Karty UE (posiadacze tego nowego rodzaju zezwolenia na pobyt czasowy znajdują się w katalogu cudzoziemców zamieszkujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do których możliwe jest dołączenie w ramach łączenia rodzin).

W celu drożenia do krajowego porządku prawnego specjalnych zasad łączenia rodzin członków rodziny cudzoziemców korzystających z mobilności długoterminowej posiadaczy Niebieskiej Karty UE, przewidzianych w art. 22 ust. 4 dyrektywy 2021/1883/UE, w art. 159 dodano ust. 2a. Wskazany wyżej przepis będzie stanowił, iż cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną będący członkiem rodziny cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE, oprócz dokumentów potwierdzających posiadanie więzi rodzinnych z posiadaczem Niebieskiej Karty UE będzie obowiązany udokumentować jedynie, iż posiada ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o ile rodzina została założona w państwie członkowskim Unii Europejskiej, które wydało dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „Niebieska Karta UE”.

Analogicznie jak w przypadku udzielania zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE, rozpatrzenie sprawy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z cudzoziemcem posiadającym takie zezwolenie, powinno nastąpić w terminie 30-dniowym, liczonym od dnia złożenia kompletnego wniosku, zaś termin ten może zostać przedłużony o maksymalnie 30 dni, co wynika z przepisów art. 22 ust. 5 akapit drugi i trzeci dyrektywy 2021/1883/UE. Stąd też projektodawca proponuje wprowadzenie w nowym art. 166b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach regulacji analogicznej do omówionej już regulacji zawartej w art. 137d tej ustawy.

W projekcie ustawy przewidziano również zmianę brzmienia art. 168 ust. 4a i ust. 5 polegającą, na tym, że wnioski w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną członka rodziny posiadacza Niebieskiej Karty UE powinny być rozpatrywane przez wojewodę w tym samym czasie, co wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji lub o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. Natomiast decyzja w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną członka rodziny posiadacza Niebieskiej Karty UE, powinna być wydana niezwłocznie po wydaniu decyzji w sprawie Niebieskiej Karty UE. Powyższa regulacja prawna wdraża do krajowego porządku prawnego uregulowania art. 17 ust. 4 zdanie pierwsze i art. 22 ust. 5 dyrektywy 2021/1883/UE.

- 6) *Zmiany w zakresie udzielania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji lub zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE*

Podobnie jak w dotychczas obowiązującej dyrektywie 2009/50/WE, również dyrektywa 2021/1883/UE przewiduje korzystniejsze warunki udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE dla posiadacza Niebieskiej Karty UE. Analogicznie jak w przypadku już obowiązujących przepisów na potrzeby udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE cudzoziemcowi zaliczany będzie pobyt w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej na podstawie Niebieskiej Karty UE. Dodatkowo zgodnie z art. 18 ust. 2 lit. a dyrektywy 2021/1883/UE do 5-letniego pobytu uprawniającego do uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE będzie zaliczany również pobyt w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej na podstawie zezwolenia pobytowego dla naukowców i zezwolenia pobytowego dla studentów wydawanych zgodnie z dyrektywą 2016/801/UE oraz pobyt w charakterze beneficjenta ochrony międzynarodowej. Ponadto do 5-letniego pobytu uprawniającego do uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE może być także zaliczany pobyt na podstawie krajowego dokumentu pobytowego wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Powyższe rozwiązania zostały wdrożone do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w art. 212 ust. 1 pkt 1a, 1b, 1c i 4.

W związku z tym, że nowe zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE będzie właściwym instrumentem przyjmowania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemców posiadających już dokumenty pobytowe z adnotacją „Niebieska Karta UE”, wdrożenie art. 18 ust. 3 dyrektywy 2021/1883/UE, który ustanawia szczególne okresy możliwej nieobecności na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego w kontekście nabycia statusu rezydenta długoterminowego, proponuje się, aby przepis art. 212 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który dotąd dotyczył tylko cudzoziemców posiadających zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji został uzupełniony również o odesłanie do tego nowego zezwolenia.

W art. 219 regulującym zawartość formularza wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE dodano, iż powinien on zawierać informacje o pobytach w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

7) Zmiany w przepisach ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zakresie wydawania kart pobytu

Analogicznie, jak w przepisach dyrektywy 2009/50/WE zgodnie z art. 9 ust. 3 dyrektywy 2021/1883/UE cudzoziemcowi, któremu przyznano zezwolenie pobytowe w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji wydawany jest dokument pobytowy zgodnie z jednolitym wzorem określonym w rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich, z adnotacją „Niebieska Karta UE”. Dodatkowo w przypadku cudzoziemca, który objęty jest ochroną międzynarodową w wydanym mu z uwagi na uzyskanie Niebieskiej Karty UE dokumencie pobytowym zamieszcza się adnotację „ochrona międzynarodowa przyznana przez ... (wskazanie państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które ją przyznało) w dniu ... (data przyznania ochrony międzynarodowej)”,

o czym stanowi art. 9 ust. 4 dyrektywy 2021/1883/UE. Ponadto w przypadku, jeżeli cudzoziemiec będzie wykonywać na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej pracę w zawodzie niewymienionym w załączniku I do dyrektywy 2021/1883/UE w dokumencie pobytowym zamieszczana będzie adnotacja „Zawód niewymieniony w załączniku I”. Natomiast posiadaczowi Niebieskiej Karty UE, który uzyska zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w dokumencie pobytowym zamieszczana będzie adnotacja „Były posiadacz Niebieskiej Karty UE” zgodnie z art. 19 ust. 2 dyrektywy 2021/1883/UE. Powyższe uregulowania prawne będą wdrożone do polskiego porządku prawnego przez przepisy art. 244 ust. 1 pkt 10 i 12 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, które uzyskają nowe, stosowne brzmienie.

W projektowanym przepisie art. 229 ust. 6a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano konsultacje z innym państwem członkowskim Unii Europejskiej przed wydaniem pierwszej karty pobytu cudzoziemcowi, który uzyskał zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 127 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach i jest jednocześnie beneficjentem ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej. Powyższy przepis wdraża do krajowego porządku prawnego art. 9 ust. 5 dyrektywy 2021/1883/UE. Konsultacje te będą polegały na uzyskaniu przez wojewodę za pośrednictwem Szefa Urzędu informacji, czy cudzoziemiec nie został pozbawiony ochrony międzynarodowej w tym innym państwie członkowskim.

Zmiana w art. 241 pkt 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. wynika z konieczności uwzględnienia sytuacji cudzoziemców, którzy korzystają w innym państwie członkowskim z ochrony międzynarodowej i przenieśli się do Polski w ramach mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE.

8) Zmiany w przepisach ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zakresie zobowiązania cudzoziemca do powrotu

W projektowanym nowym przepisie art. 302 ust. 6 pkt 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach uwzględniono szczególną sytuację korzystania przez cudzoziemca z mobilności krótkoterminowej posiadacza Niebieskiej karty UE. Przepis ten będzie stanowił, że nie stosuje się przepisu art. 302 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, który ustanawia podstawę zobowiązania do powrotu cudzoziemca, który nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po wykorzystaniu dopuszczalnego okresu jego pobytu na terytorium wszystkich lub niektórych państw obszaru Schengen, do którego był uprawniony bez konieczności posiadania wizy, w każdym okresie 180 dni. Analogicznie do innych form mobilności, z którymi nie wiąże się wydawanie zezwolenia na pobyt czasowy, określonych w dotychczasowym katalogu zawartym w art. 302 ust. 6 pkt 1-4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach istnieje potrzeba uwzględnienia sytuacji cudzoziemców, których pobyt poza państwem, które wydało dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, przekroczy w sumie 90 dni, natomiast nie przekroczy tego wymiaru na samym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwie, w którym cudzoziemiec korzysta z mobilności krótkoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. Okres dopuszczalnego pobytu w ramach tej formy mobilności, zgodnie z art. 20 ust. 1 dyrektywy 2021/1883/UE, odnosi się każdorazowo w całości do każdego kolejnego państwa członkowskiego, a nie do terytorium wszystkich państw członkowskich innych niż państwo, które wydało dokument pobytowy (co też

uwzględnia definicja zawarta w projektowanym przepisie art. 3 pkt 7ha ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach).

Z uwagi na konieczność wdrożenia do krajowego porządku prawnego uregulowań dotyczących ochrony przed wydalaniem beneficjentów ochrony międzynarodowej, którym cofnięto lub odmówiono odnowienia Niebieskiej Karty UE przewidzianych w art. 23 ust. 5 dyrektywy 2021/1883/UE, projektowana ustawa wprowadza dalsze specjalne uregulowania w zakresie zobowiązania cudzoziemca do powrotu. W projektowanym nowym przepisie art. 309a ustawy o cudzoziemcach przewidziano, iż organ, który wydaje decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w przypadku odmowy udzielenia cudzoziemcowi kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji lub zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE albo cofnięcia cudzoziemcowi jednego z takich zezwoleń, ustala za pośrednictwem Szefa Urzędu, czy cudzoziemiec nadal posiada ochronę międzynarodową w tym państwie. W przypadku, jeżeli cudzoziemiec nadal objęty jest ochroną międzynarodową w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej zobowiązanie do powrotu powinno nastąpić do ww. państwa, zgodnie z projektowanym przepisem art. 315 ust. 7a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zaś w takim przypadku zakaz ponownego wjazdu, orzeczony w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, powinien obejmować wyłącznie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i w konsekwencji stanowić podstawę do umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, ale już nie do przekazania danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu. Projektowane nowe przepisy art. 309a, art. 315 ust. 7a i art. 318 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach wzorowane są na alogicznych regulacjach zawartych w przepisach art. 309, art. 315 ust. 7 oraz art. 318 ust. 3 pkt 1 tej ustawy, które dotyczą przypadku konieczności zobowiązania do powrotu cudzoziemca, któremu cofnięto zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej i który dalej posiada ochronę międzynarodową przyznaną przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej.

9) Zmiany w innych ustawach niż ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, które mają na celu wdrożenie dyrektywy 2021/1883/UE

W celu uwzględnienia uregulowań art. 16 dyrektywy 2021/1883/UE regulujących kwestie równego traktowania posiadaczy Niebieskiej Karty UE z obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które wydało ww. dokument konieczna była również zmiana innych ustaw.

Zmiana w ustawie z dnia 1 lipca 2011 r. o samorządzie pielęgniarek i położnych ma na celu dostosowanie polskiego prawa do przepisów art. 16 ust. 1 lit. b dyrektywy 2021/1883/UE w zakresie równego traktowania posiadaczy Niebieskiej Karty UE z obywatelami goszczącego państwa członkowskiego UE w dostępie do członkostwa w organizacjach, których członkowie wykonują określony zawód.

Podobnie zmiana w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce ma na celu wdrożenie do polskiego porządku prawnego art. 16 ust. 1 lit. c i ust. 2 dyrektywy 2021/1883/UE zgodnie z którym posiadacze niebieskiej karty UE traktowani są na równi z obywatelami państwa członkowskiego, które wydało niebieską kartę UE, w zakresie

kształcenia i szkolenia zawodowego. W odniesieniu do ust. 1 lit. c) państwa członkowskie mogą ograniczyć równe traktowanie w zakresie stypendiów i pożyczek na naukę i utrzymanie lub innych stypendiów i pożyczek odnoszących się do kształcenia na poziomie średnim i wyższym oraz szkolenia zawodowego. Dostęp do kształcenia na poziomie wyższym i policealnym może podlegać szczególnym warunkom wstępnym zgodnie z prawem krajowym. Zaproponowane zmiany w przepisach ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce przewidują zatem, iż od posiadacza Niebieskiej Karty UE nie będzie pobierana opłata z kształcenie cudzoziemca na studiach stacjonarnych w języku polskim.

Ponadto w celu wdrożenia art. 16 ust. 1 lit. c i ust. 2 dyrektywy 2021/1883/UE zaproponowana została zmiana w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe uwzględniają wprowadzenie ustawą z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nowego zezwolenia pobytowego – zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE.

W celu wdrożenia do polskiego porządku prawnego art. 16 ust. 1 lit. d ww. dyrektywy w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych posiadaczy Niebieskiej Karty UE, w tym również tych, którzy korzystają z mobilności długoterminowej, konieczna była zmiana następujących ustaw:

- ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych;
- ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich;
- ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty;
- ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa;
- ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej;
- ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Zmiany we wszystkich wskazanych wyżej ustawach uwzględniają wprowadzenie ustawą z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nowego zezwolenia pobytowego – zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. Art. 16 ust. 1 lit. e dyrektywy 2021/1883/UE dotyczący równego traktowania w zakresie działań zabezpieczeń społecznych został wdrożony do polskiego porządku prawnego poprzez zmiany w następujących ustawach:

- ustawie z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej;
- ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych;
- ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci;
- ustawie z dnia 17 listopada 2021 r. o rodzinnym kapitale opiekuńczym.

Zmiany we wszystkich wskazanych wyżej ustawach uwzględniają wprowadzenie ustawą z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nowego zezwolenia pobytowego – zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. Zmiany w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy również wynikają z konieczności uzupełnienia obowiązujących przepisów prawa o odniesienie

do projektowanego zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. Powyższe dotyczy zmian w poszczególnych przepisach tej ustawy, tj. w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. g (zakres zastosowania ustawy), art. 87 ust. 1 pkt 11c (uprawnienie do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako pochodna posiadania określonego rodzaju zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w związku z wykonywaniem pracy) oraz art. 87 ust. 1 pkt 13 lit. d (uprawnienie do wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w oczekiwaniu na udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE).

Zmiana przewidziana w art. 1 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy ma na celu uwzględnienie uprawnień posiadaczy zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji oraz zezwoleń na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE do równego traktowania z obywatelami polskimi w zakresie szkolenia zawodowego oraz usług w obszarze poradnictwa świadczonych przez urzędy pracy, zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. c i f dyrektywy 2021/1883/UE.

Zmiana w art. 87 ust. 1 pkt 11d wdraża do krajowego porządku prawnego uregulowania w zakresie mobilności krótkoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE określone w art. 20 dyrektywy 2021/1883/UE. Wskazany wyżej nowy przepis ustawy zezwoli posiadaczowi dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002 z adnotacją „Niebieska Karta UE”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej na wykonywanie pracy odpowiadającej przedmiotowo prowadzeniu działalności zawodowej, której definicja znajdzie się w przepisie art. 3 pkt 4a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

W związku z tym, że art. 15 ust. 5 dyrektywy 2021/1883/UE pozwala państwom członkowskim Unii Europejskiej na dopuszczenie posiadaczy Niebieskiej Karty UE do samozatrudnienia, które jednakowoż musi mieć charakter uzupełniający względem głównej działalności prowadzonej przez daną osobę na podstawie Niebieskiej Karty UE, projektodawca proponuje, aby cudzoziemcy, którym udzielono zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE, zostali uprawnieni do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej na takich samych zasadach jak obywatele polscy, a zatem również na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. W ocenie projektodawcy przyznanie cudzoziemcom wykonującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pracę w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji może posłużyć jako instrument przyciągający i wiążący mocniej z tym terytorium wysokiej klasy specjalistów, chcących wykorzystać swoje wysokie kompetencje również do prowadzenia pobocznej działalności gospodarczej, jak również jako instrument promujący ten rodzaj zezwolenia pobytowego. Stąd też proponuje się zmianę brzmienia art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej polegającą na dodaniu zezwoleń, o których mowa w art. 127 i art. 137a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach do katalogu zezwoleń,

z posiadaniem których wiąże się uprawnienie cudzoziemca do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na takich samych zasadach jak obywatele polscy. Należy podkreślić, iż możliwość prowadzenia działalności gospodarczej przez ww. kategorię cudzoziemców będzie ściśle powiązana z posiadaniem przez nich zezwoleniem na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 127 i art. 137a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, które udzielane jest cudzoziemcom wykonującym na terytorium Polski pracę w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 40 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W sytuacji kiedy cudzoziemiec zaprzestałby swojego głównego celu pobytu, jakim jest wykonywanie pracy w Polsce, posiadane przez niego zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji lub zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE zostałyby cofnięte, co uniemożliwiłoby mu kontynuowanie prowadzenia działalności gospodarczej.

Zmiana w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, polegająca na dodaniu do art. 2a nowego ustępu 4, wprowadza możliwość ubiegania się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE przez członków rodzin obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej (art. 1 pkt 4) lub określonych członków rodzin obywateli polskich (art. 1 pkt 5), którzy sami nie posiadają takich obywatelstw. Powyższa zmiana wynika z konieczności uwzględnienia nowego zakresu podmiotowego dyrektywy 2021/1883/UE określonego w jej art. 3 względem dotychczas obowiązującej dyrektywy 2009/50/WE. W przeciwieństwie bowiem do dotychczasowej dyrektywy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2021/1883/UE nie wyłącza z zakresu podmiotowego tej dyrektywy członków rodzin obywateli Unii, korzystających z traktatowej swobody przepływu osób.

W ocenie projektodawcy, w związku z wdrożeniem dyrektywy 2021/1883/UE zmiany wymaga także załącznik do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej w zakresie części III w kolumnie 2 ust. 2b. Celem tej zmiany załącznika do ustawy o opłacie skarbowej jest ustanowienie stawki opłaty skarbowej w wysokości 440 PLN, która będzie przypisana udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej posiadacza Niebieskiej Karty UE. W ocenie projektodawcy za ustanowieniem takiej stawki opłaty skarbowej, analogicznej jak w przypadku udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, przemawia to, że zezwolenie to będzie uprawniało do wykonywania pracy na takich samych zasadach, jak zezwolenie, o którym mowa w art. 127 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, a zatem można mu przypisać cechy zezwolenia jednolitego, tj. zezwolenia, które jest jednocześnie zezwoleniem pobytowym i zezwoleniem na pracę. Ponadto, należy mieć na uwadze, że ustanowienie stawki 440 PLN, która będzie stawką analogiczną do zezwolenia zasadniczego (o którym mowa w art. 127 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), będzie wyrazem spójności z dotychczasowym sposobem kształtowania przez ustawodawcę

stawek opłaty skarbowej za udzielanie zezwoleń o charakterze pochodnym związanym z mobilnością długoterminową. Chodzi tu mianowicie o zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (art. 139o ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), w przypadku którego stawka opłaty skarbowej za jego udzielenie (440 PLN) jest analogiczna do stawki opłaty skarbowej za udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, które ma względem niego charakter zasadniczy, tj. zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (art. 139a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach).

Dostosowanie prawa polskiego do prawa Unii Europejskiej wyłożonego w wyrokach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 listopada 2018 r. w sprawie C-233/18 *Zubair Haqbin przeciwko Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers*, z dnia 1 sierpnia 2022 r. w sprawie C-422/21 *Ministero dell'Interno przeciwko T.O.*

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 12 listopada 2018 r. z dnia 12 listopada 2018 r. w sprawie C-233/18 *Zubair Haqbin przeciwko Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers* dokonał wykładni przepisów art. 20 ust. 4 i 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową w świetle art. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, stwierdzając, że należy te przepisy dyrektywy interpretować w taki sposób, że wśród sankcji, które można nałożyć na wnioskodawcę w przypadku poważnego naruszenia reguł obowiązujących w ośrodkach dla cudzoziemców oraz szczególnie agresywnego zachowania, państwo członkowskie nie może przewidzieć sankcji polegającej na cofnięciu, nawet czasowo, świadczeń materialnych w ramach przyjmowania w rozumieniu art. 2 lit. f i g tej dyrektywy związanych z zakwaterowaniem, wyżywieniem lub odzieżą, ponieważ jej skutkiem byłoby pozbawienie wnioskodawcy możliwości zaspokojenia najbardziej podstawowych potrzeb. Dodatkowo Trybunał Sprawiedliwości wskazał, że nałożenie innych sankcji na podstawie rzeczono art. 20 ust. 4 powinno w każdych okolicznościach odbywać się z poszanowaniem warunków wymienionych w art. 20 ust. 5, między innymi tych związanych z poszanowaniem zasady proporcjonalności oraz godności ludzkiej. Jeżeli chodzi o małoletniego bez opieki, sankcje te, w świetle między innymi art. 24 Karty Praw Podstawowych, powinny być stosowane ze szczególnym uwzględnieniem nadrzędnego interesu dziecka. Te same przepisy art. 30 ust. 4 i 5 dyrektywy 2013/33/UE stały się przedmiotem wykładni Trybunału Sprawiedliwości dokonanej w wyroku z dnia z dnia 1 sierpnia 2022 r. w sprawie C-422/21 *Ministero dell'Interno przeciwko T.O.* W pierwszej kolejności Trybunał Sprawiedliwości wskazał, że art. 20 ust. 4 dyrektywy 2013/33/UE może mieć zastosowanie do szczególnie agresywnego zachowania, którego dopuszczono się poza ośrodkiem dla cudzoziemców. Po drugie, Trybunał Sprawiedliwości stwierdził iż należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie nałożeniu na osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową, która dopuściła się szczególnie agresywnego zachowania wobec funkcjonariuszy publicznych, sankcji polegającej na cofnięciu świadczeń materialnych w ramach przyjmowania w rozumieniu art. 2 lit. f i g tej dyrektywy, związanych z zakwaterowaniem, wyżywieniem i ubraniem, jeżeli skutkiem tej sankcji byłoby pozbawienie tej osoby możliwości zaspokojenia najbardziej podstawowych potrzeb, natomiast

zastosowanie innych sankcji na podstawie rzeczzonego art. 20 ust. 4 powinno w każdych okolicznościach odbywać się z poszanowaniem warunków wymienionych w art. 20 ust. 5, w szczególności tych związanych z poszanowaniem zasady proporcjonalności oraz godności ludzkiej.

Sprawy, które pozostają w zakresie regulacji wyłożonych w powyższych wyrokach Trybunału Sprawiedliwości przepisów art. 20 ust. 4 i 5 dyrektywy 2013/33/UE, reguluje obecnie przepis art. 76 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz pozostający z nim w związku przepis art. 78 tej ustawy. Pierwszy z nich stanowi, że cudzoziemca pozbawia się pomocy socjalnej, w przypadku gdy rażąco narusza regulamin pobytu w ośrodku (ust. 1 pkt 1) lub zachowuje się agresywnie wobec innych cudzoziemców przebywających w ośrodku lub personelu ośrodka (ust. 1 pkt 2), oraz pozbawia się pomocy socjalnej w drodze decyzji Szefa Urzędu, której nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności. Natomiast art. 78 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej reguluje sprawy związane z przywracaniem udzielania pomocy socjalnej, której cudzoziemiec został pozbawiony na podstawie decyzji Szefa Urzędu wydanej na podstawie art. 76 ust. 1 i 2 tej ustawy. Jest to zatem niewątpliwie przepis służebny względem omówionego już art. 76.

Szczegółowa analiza poszczególnych aspektów wykładni przepisów art. 20 ust. 4 i 5 dyrektywy 2013/33/UE prowadzi do wniosku, że przewidziana w art. 76 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej możliwość pozbawienia pomocy socjalnej jako środka reakcji na niewłaściwe zachowanie przebywającego w ośrodku cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie ochrony międzynarodowej, nie daje się pogodzić z tak wykładanymi przepisami prawa Unii Europejskiej. Stąd też w ocenie projektodawcy konieczne jest usunięcie podstawy prawnej do wydawania przez Szefa Urzędu decyzji w tym przedmiocie. Jednocześnie, dotychczasowa, oparta również na wieloletnim doświadczeniu organów polskich w prowadzeniu ośrodków dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej, analiza zagadnienia możliwości przewidzenia innych, alternatywnych sankcji w rozumieniu art. 20 ust. 4 dyrektywy 2013/33/UE, wymierzanych z pełnym poszanowaniem zasad sformułowanych w wykładni Trybunału Sprawiedliwości, doprowadziła do wniosku, że w chwili obecnej brak jest możliwości wprowadzenia na poziomie ustawowym adekwatnych środków alternatywnych względem pozbawienia pomocy socjalnej (podstawowym środkiem ochrony przed szczególnie agresywnymi zachowaniami cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej pozostaje możliwość zastosowania zatrzymania danego cudzoziemca przez funkcjonariuszy Straży Granicznej z przyczyn związanych ze względami ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego na podstawie art. 87 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i w konsekwencji również umieszczenia go w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców zgodnie z art. 88a ust. 1 tej ustawy). Dlatego też projektodawca proponuje, aby w ramach zapewnienia zgodności prawa polskiego z prawem Unii Europejskiej w tym przedmiocie, poprzestać na uchyleniu przepisów art. 76 i art. 78 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Dodatkowo proponuje się wprowadzenie regulacji przejściowej, zgodnie z którą wszystkie trwające postępowania w sprawach uregulowanych w uchylanym przepisie art. 76 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej, zostaną umorzone, zaś w trwających postępowaniach w sprawach przywrócenia pomocy socjalnej na podstawie art. 78 tej ustawy, nie będzie się stosowało ograniczeń wynikających z jej ust. 1 i 2.

Dostosowanie prawa polskiego do prawa Unii Europejskiej wyłożonego w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 1 sierpnia 2022 r. w sprawie C-279/20 *Bundesrepublik Deutschland przeciwko X.C.*

Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 1 sierpnia 2022 r. w sprawie C-279/20 *Bundesrepublik Deutschland przeciwko X.C.* dokonał wykładni przepisu art. 4 ust. 1 dyrektywy akapit pierwszy lit. c) dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin wskazując, że przepis ten należy interpretować w ten sposób, że datą, do której należy się odnieść w celu ustalenia, czy dziecko członka rodziny rozdzielonej, który uzyskał status uchodźcy, jest małoletnim dzieckiem w rozumieniu tego przepisu, w sytuacji gdy dziecko to osiągnęło pełnoletność przed nadaniem rodzicowi będącemu członkiem rodziny rozdzielonej statusu uchodźcy i przed złożeniem wniosku o łączenie rodziny, jest data złożenia przez rodzica będącego członkiem rodziny rozdzielonej wniosku o udzielenie azylu w celu uzyskania statusu uchodźcy, pod warunkiem że wniosek o łączenie rodziny złożono w ciągu trzech miesięcy od nadania rodzicowi będącemu członkiem rodziny rozdzielonej statusu uchodźcy. W obecnym stanie prawnym kwestię tego, czy dziecko, które ma uzyskać zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną (art. 159 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), jest dzieckiem małoletnim w rozumieniu art. 159 ust. 3 pkt 2 – 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, ocenia się nie według stanu na dzień wydania decyzji w sprawie udzielenia tego zezwolenia, ale według stanu na dzień złożenia wniosku o jego udzielenie, co jednoznacznie reguluje przepis art. 159 ust. 3a, wprowadzony z dniem 29 stycznia 2022 r. na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 91) w celu zapewnienia zgodności z prawem Unii Europejskiej, wyłożonym w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lipca 2020 r. w sprawach: C-133/19 *B.M.M. i B.S. przeciwko państwu belgijskiemu*, C-136/19 *B.M.M i B.M. przeciwko państwu belgijskiemu* oraz C-137/19 *B.M.O. przeciwko państwu belgijskiemu*. Wykładnia art. 4 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE zaprezentowana w wyroku Trybunału Sprawiedliwości w wyroku z dnia 1 sierpnia 2022 r. w sprawie C-279/20 *Bundesrepublik Deutschland przeciwko X.C.* jest dalej idąca i zmierza do tego, aby pod pewnymi warunkami momentem relewantnym dla oceny, czy cudzoziemiec, który ma dołączyć do członka rodziny rozdzielonej, jest małoletni, był dzień złożenia przez członka rodziny rozdzielonej wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Mając to na uwadze proponuje się dodanie do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przepisu art. 159 ust. 3b, który w pewnym zakresie będzie przepisem szczególnym względem wspomnianego już przepisu art. 159 ust. 3a. Będzie bowiem regulował kwestię momentu relewantnego dla oceny małoletności cudzoziemca, o którym mowa w art. 159 ust. 3 pkt 2–4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (dołączającego członka rodziny) w przypadkach, gdy cudzoziemcem, do którego małoletni będzie dołączał, będzie zamieszkujący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemiec posiadający status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą (art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. c i d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Tym momentem będzie zgodnie z projektowanym przepisem data złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej (co następnie doprowadziło do nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej) przez cudzoziemca, do którego małoletni ma dołączyć. Warunkiem zastosowania tego przepisu będzie to, że wniosek

o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną powinien zostać złożony w imieniu cudzoziemca, którego małoletność podlega ocenie na gruncie przepisów art. 159 ust. 3 pkt 2–4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, powinien zostać złożony w okresie 3 miesięcy następujących po uzyskaniu statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej. Brak dopełnienia tego warunku będzie oznaczał, że zastosowanie będzie miał ogólny przepis art. 159 ust. 3a ustawy o cudzoziemcach. Podobnie, przepis ten będzie miał zastosowanie w przypadku dołączania do cudzoziemca, który nie zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy lub udzieleniem mu ochrony uzupełniającej (zezwoienia wymienione w art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. a, b, e–i ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach).

Dostosowanie prawa polskiego do prawa Unii Europejskiej wyłożonego w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie C-710/19 *G. M. A. przeciwko État belge*.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie C-710/19 *G.M.A przeciwko Etat belge* dokonał wykładni przepisu art. 45 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i przepisu art. art. 14 ust. 4 lit. b dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, uznając, że przepisy te należy interpretować w ten sposób, że przyjmujące państwo członkowskie jest zobowiązane zapewnić obywatelowi Unii rozsądny termin, który zaczyna biec od momentu, w którym ten obywatel Unii zarejestruje się jako osoba poszukująca pracy, w celu umożliwienia mu zapoznania się z ofertami pracy, które mogą mu odpowiadać, i przedsięwzięcia środków niezbędnych do uzyskania zatrudnienia, natomiast podczas tego okresu przyjmujące państwo członkowskie może wymagać od osoby poszukującej pracy, aby dostarczyła dowód na to, że poszukuje zatrudnienia, zaś dopiero po upływie tego okresu państwo to może wymagać od osoby poszukującej pracy, żeby wykazała, nie tylko że nadal poszukuje pracy, lecz również że ma rzeczywiste szanse na uzyskanie zatrudnienia. Analiza tego stanowiska Trybunału Sprawiedliwości skłoniła projektodawcę do wniosku, że skutkuje ono koniecznością dokonania zmian w przepisach ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin. Sytuację prawnopobytową obywateli UE (w rozumieniu tej ustawy) przybywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu poszukiwania pracy reguluje aktualnie przepis art. 15 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, który stanowi, że bez konieczności zachowania warunków pobytu określonych w niniejszym rozdziale (Rozdział 3 – Prawo pobytu), na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może przebywać obywatel UE, który wjechał na to terytorium w celu poszukiwania pracy – przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy, chyba, że po upływie tego okresu wykaże, że aktywnie kontynuuje poszukiwanie pracy i ma rzeczywiste szanse na zatrudnienie. W świetle stanowiska wykładniczego Trybunału Sprawiedliwości zawartego w powyższym konieczne jest w pierwszej kolejności dokonanie zmiany brzmienia tego właśnie przepisu, tak, aby okres 6 miesięcy, w którym obywatel UE, który wjechał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu poszukiwania pracy, mógł realizować taki właśnie cel (poszukiwanie pracy) rozpoczynał się dopiero z końcem okresu bezwarunkowego pobytu do 3 miesięcy, przysługującego wszystkim obywatelom UE, bez względu na cel wjazdu (przewidzianego

w art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy). Natomiast po upływie okresu 6 miesięcy, liczonych od końca okresu 3-miesięcznego, prawo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będzie przysługiwać obywatelowi UE bez konieczności spełnienia wymogów określonych w przepisach art. 16 i n. ustawy, jeżeli spełni łącznie następujące warunki: (1) wykaże, że aktywnie kontynuuje poszukiwanie pracy i (2) ma rzeczywiste szanse na zatrudnienie. Po drugie, proponuje się dodanie w art. 15 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin nowego ust. 1a, który zdarzenie w postaci zarejestrowania się przez obywatela UE jako osoba poszukująca pracy we właściwym powiatowym urzędzie pracy określi jako rozpoczęcie okresu, z którym można wiązać, że osoba ta aktywnie poszukuje pracy. Stąd też zarejestrowanie się w powiatowym urzędzie pracy wyznaczać będzie początek przewidzianego w art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy okresu 6-miesięcznego. W ocenie projektodawcy zdarzenie to powinno jednak nastąpić niezwłocznie po zakończeniu okresu 3-miesięcznego, w którym pobyt obywatela UE jest dopuszczalny bez względu na cel i warunki pobytu. Stąd też proponuje się, aby ustanowić w nowym przepisie art. 15 ust. 1a ustawy dwutygodniowy termin (liczony od końca okresu pobytu dopuszczalnego na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy) na zarejestrowanie się przez obywatela UE w powiatowym urzędzie pracy jako osoba bezrobotna.

Dostosowanie prawa polskiego do prawa Unii Europejskiej wyłożonego w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 22 czerwca 2023 r. w sprawie C-459/20 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*.

W wyroku w sprawie C-459/20 kluczowe dla Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej było ustalenie, czy art. 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż małoletnie dziecko będące obywatelem Unii Europejskiej, mające obywatelstwo jednego z państw członkowskich, zamieszkuje od chwili urodzenia poza terytorium tego państwa członkowskiego i nigdy nie przebywało na terytorium Unii Europejskiej, wyklucza możliwość skorzystania przez jedno z jego rodziców – obywatela państwa trzeciego, wobec którego dziecko to pozostaje w zależności – z pochodnego prawa pobytu na podstawie tego artykułu. W przedmiotowej sprawie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazał, iż:

„1) Artykuł 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż małoletnie dziecko będące obywatelem Unii Europejskiej, mające obywatelstwo jednego z państw członkowskich, zamieszkuje od chwili urodzenia poza terytorium tego państwa członkowskiego i nigdy nie przebywało na terytorium Unii, nie wyklucza możliwości skorzystania przez jedno z jego rodziców – obywatela państwa trzeciego, wobec którego dziecko to pozostaje w zależności – z pochodnego prawa pobytu na podstawie tego artykułu, o ile wykazano, że wspomniane dziecko wjedzie na terytorium państwa członkowskiego, którego obywatelstwo posiada, i będzie na nim przebywać w towarzystwie tego rodzica.

2) Artykuł 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie rozpatrujące wniosek o przyznanie pochodnego prawa pobytu złożony przez obywatela państwa trzeciego, wobec którego w zależności pozostaje małoletnie dziecko będące obywatelem Unii Europejskiej, mające obywatelstwo tego państwa członkowskiego, a zamieszkujące od chwili urodzenia w tym państwie trzecim – przy czym dziecko to nigdy nie przebywało na terytorium Unii – nie może oddalić tego wniosku na tej podstawie, że przemieszczenie się do wspomnianego państwa członkowskiego, z którym to przemieszczeniem się wiąże się

wykonywanie przez to dziecko jego praw jako obywatela Unii, nie pozostaje w interesie, faktycznym lub prawdopodobnym, wspomnianego dziecka.

3) Artykuł 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w celu dokonania oceny, czy małoletnie dziecko będące obywatelem Unii Europejskiej pozostaje w zależności wobec rodzica będącego obywatelem państwa trzeciego, dane państwo członkowskie jest zobowiązane do uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności, przy czym za rozstrzygającą w tym względzie nie można uznać okoliczności, że rodzic będący obywatelem państwa trzeciego nie zawsze sprawował opiekę na co dzień nad tym dzieckiem, lecz obecnie sprawuje nad nim wyłączną pieczę, ani okoliczności, że drugi rodzic, będący obywatelem Unii, mógłby sprawować faktyczną opiekę na co dzień nad wspomnianym dzieckiem.”

W celu wdrożenia do polskiego porządku prawnego ww. wyroku konieczna jest zmiana definicji „członka rodziny” zawartej w z art. 2 pkt 4 lit. b ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin i rozszerzenie jej o bezpośredniego wstępnego małoletniego obywatela Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku spełnienia łącznie następujących warunków:

- małoletni obywatel Rzeczypospolitej Polskiej zamierza zamieszkać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na stałe,
- bezpośredni wstępny sprawuje samodzielnie faktyczną opiekę nad tym małoletnim obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej,
- małoletni obywatel Rzeczypospolitej Polskiej pozostaje na utrzymaniu bezpośredniego wstępnego.

Objęcie zakresem ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin również rodziców małoletnich obywateli polskich pozwoli na zastosowanie do nich również szczególnych procedur wizowych w sytuacji, kiedy będą oni przebywać, tak jak w stanie faktycznym w przedmiotowej sprawie, poza granicami Polski. Ponadto umożliwi im uzyskanie pochodnego prawa pobytu na terytorium Polski.

Dostosowanie prawa polskiego do prawa Unii Europejskiej wyłożonego w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 stycznia 2024 r. w sprawie C-560/20 CR, GF, TY przeciwko Landeshauptman von Wien.

W przedmiotowej sprawie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, iż:

„1) Artykuł 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin należy interpretować w ten sposób, że powyższy przepis, aby można było oprzeć prawo do łączenia rodziny na tym przepisie i skorzystać w ten sposób z przewidzianych w nim korzystniejszych warunków, nie nakłada na wstępnych pierwszego stopnia w prostej linii małoletniego uchodźcy pozbawionego opieki obowiązku złożenia wniosku o zezwolenie na wjazd i pobyt w celu dołączenia do niego w określonym terminie, jeżeli w dniu złożenia tego wniosku ów uchodźca jest jeszcze małoletni i osiąga pełnoletniość w toku procedury łączenia rodziny.

2) *Artykuł 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2003/86 należy interpretować w ten sposób, że wymaga on udzielenia zezwolenia na pobyt pełnoletniej siostrze małoletniego uchodźcy pozbawionego opieki, która jest obywatelem państwa trzeciego i która z powodu poważnej choroby jest całkowicie i trwale zależna od pomocy rodziców, jeżeli odmowa udzielenia tego zezwolenia na pobyt prowadziłaby do pozbawienia tego uchodźcy przyznanego mu w tym przepisie prawa do łączenia rodziny obejmującego jego wstępnych pierwszego stopnia w prostej linii.*

3) *Artykuł 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2003/86 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie może wymagać, aby w celu skorzystania z prawa do łączenia rodziny obejmującego wstępnych pierwszego stopnia w prostej linii małoletniego uchodźcy pozbawionego opieki na podstawie tego przepisu sam ten małoletni uchodźca pozbawiony opieki lub jego wstępni pierwszego stopnia w prostej linii spełniali warunki określone w art. 7 ust. 1 tej dyrektywy, i to niezależnie od tego, czy wniosek o łączenie rodziny został złożony w terminie przewidzianym w art. 12 ust. 1 akapit trzeci wspomnianej dyrektywy.”*

W punkcie pierwszym sentencji niniejszego orzeczenia wskazano, że jeżeli w dniu złożenia wniosku w sprawie łączenia rodzin uchodźca (do którego się dołącza) jest jeszcze małoletni i osiąga pełnoletniość w toku procedury łączenia rodziny, jego wstępni pierwszego stopnia w prostej linii nie mają obowiązku złożenia wniosku o zezwolenie na wjazd i pobyt w celu dołączenia do niego w określonym terminie, w szczególności, o którym mowa w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 kwietnia 2018 r., A i S, w sprawie C-550/16, tj. w terminie co do zasady trzech miesięcy od dnia, w którym dany „małoletni” uzyskał status uchodźcy.

W punkcie drugim sentencji niniejszego wyroku Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uznał, iż z art. 10 ust. 3 lit. a dyrektywy 2003/86 z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin wynika wymóg udzielenia zezwolenia na pobyt pełnoletniej siostrze małoletniego uchodźcy pozbawionego opieki, która jest obywatelem państwa trzeciego i która z powodu poważnej choroby jest całkowicie i trwale zależna od pomocy rodziców, jeżeli odmowa udzielenia tego zezwolenia na pobyt prowadziłaby do pozbawienia tego uchodźcy przyznanego mu w tym przepisie prawa do łączenia rodziny obejmującego jego wstępnych pierwszego stopnia w prostej linii.

Jest to największa zmiana wynikająca z tego orzeczenia, oznaczająca w istocie rozszerzenie obligatoryjnego katalogu członków rodziny uprawnionych do łączenia rodzin z małoletnim uchodźcą (który nie osiągnął jeszcze pełnoletniości w dniu złożenia wniosku w sprawie łączenia rodzin), w stosunku do katalogu członków rodzin przewidzianego dyrektywą w sprawie prawa do łączenia rodzin.

W uzasadnieniu niniejszego orzeczenia Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej podkreślił wyjątkowość sytuacji, o której mowa w stanie faktycznym sprawy, pomimo iż siostra małoletniego uchodźcy była pełnoletnia. W punkcie 54 orzeczenia wskazano, iż: *„W niniejszym wypadku z postanowienia odsyłającego wynika, że wnioski o zezwolenie na wjazd i pobyt w Austrii w celu dołączenia do RI zostały złożone przez jego oboje rodziców i przez TY, siostrę RI. Ta ostatnia, mimo że pełnoletnia, jest z powodu poważnej choroby całkowicie i trwale zależna od pomocy materialnej swoich rodziców. Dokładniej rzecz ujmując, cierpi ona na mózgową porażenie dziecięcą i porusza się tylko na wózku inwalidzkim, a także wymaga codziennej opieki osobistej, w tym przy przyjmowaniu pokarmów. Opieka ta jest świadczona głównie przez jej matkę, CR, jako że w swoim aktualnym miejscu zamieszkania TY nie może*

korzystać z żadnej sieci pomocy społecznej w celu uzyskania owej opieki. W rezultacie rodzice TY są jedynymi osobami, które mogą się nią opiekować, w związku z czym nie mogą pozostawić jej samej w jej państwie pochodzenia.

W punktach 55 – 58 orzeczenia Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej podniósł, iż: *„Jak stwierdził sąd odsyłający, z uwagi na tę wyjątkową sytuację i szczególnie poważny charakter choroby TY jej oboje rodzice nie są w stanie dołączyć w Austrii do swojego syna, małoletniego uchodźcy pozbawionego opieki, bez zabrania z nimi córki. Udzielenie siostrze RI zezwolenia na wjazd i pobyt jest zatem jedynym sposobem umożliwienia mu skorzystania z prawa do łączenia rodziny obejmującego jego rodziców. W tych okolicznościach, gdyby TY nie kwalifikowała się do skorzystania z możliwości dołączenia do RI jednocześnie ze swoimi rodzicami, RI zostałby de facto pozbawiony wynikającego z art. 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2003/86 prawa do łączenia rodziny obejmującego jego rodziców. Tymczasem taki rezultat byłby niezgodny z bezwarunkowym charakterem tego prawa i podważałby jego skuteczność (effet utile), co naruszałoby zarówno przypomniany w pkt 51 niniejszego wyroku cel art. 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2003/86, jak i wymogi wynikające z art. 7 oraz z art. 24 ust. 2 i 3 Karty, wymienione w pkt 49 niniejszego wyroku, których przestrzeganie ta dyrektywa powinna zapewniać. Z powyższego wynika, że w świetle wyjątkowych okoliczności sprawy w postępowaniu głównym do sądu odsyłającego należy zapewnienie skuteczności (effet utile) wynikającego z art. 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2003/86 prawa RI do łączenia rodziny, jak również poszanowania praw podstawowych ustanowionych w art. 7 oraz art. 24 ust. 2 i 3 Karty, poprzez przyznanie zezwolenia na wjazd i pobyt w Austrii również jego siostrze.”*

W punkcie trzecim sentencji wyroku w niniejszej sprawie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził ponadto, iż państwo członkowskie nie może wymagać, aby w celu skorzystania z prawa do łączenia rodziny obejmującego wstępnych pierwszego stopnia w prostej linii małoletniego uchodźcy pozbawionego opieki sam ten małoletni uchodźca lub jego wstępni spełniali warunki określone w art. 7 ust. 1 tej dyrektywy, tj. aby posiadali zakwaterowanie uznawane za wystarczające dla wszystkich członków rodziny w danym państwie członkowskim, ubezpieczenie chorobowe obejmujące wszystkich członków tej rodziny oraz stałe i regularne środki, które wystarczają do zaspokojenia potrzeb tej rodziny bez korzystania z systemu pomocy społecznej danego państwa członkowskiego, niezależnie od tego, czy wniosek o łączenie rodziny został złożony w terminie przewidzianym w art. 12 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 2003/86/WE, tj. w terminie trzech miesięcy od przyznania statusu uchodźcy.

Z uwagi na powyższe, konieczna jest zmiana art. 159 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zakresie obejmującym wykładnię prawa Unii Europejskiej sformułowaną we wszystkich trzech punktach sentencji ww. wyroku. Konieczne będzie dodanie przepisów, które pozwolą za członka rodziny cudzoziemca, któremu udzielono ochrony międzynarodowej, uznać także jego rodziców w przypadku, kiedy cudzoziemiec w dniu złożenia wniosku o połączenie z rodziną był osobą małoletnią przebywającą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez opieki. Konieczne będzie także wprowadzenie przepisu pozwalającego na udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy rodzeństwu małoletniego uchodźcy, które z powodu poważnej choroby jest całkowicie i trwale zależne od pomocy rodziców, jeżeli odmowa udzielenia tego zezwolenia na pobyt prowadziłaby do pozbawienia tego uchodźcy prawa do łączenia rodziny obejmującego jego wstępnych. Dodatkowo w art. 159 zostanie dodany nowy

ust. 2a, który zwalnia z obowiązku posiada ubezpieczenia zdrowotnego oraz źródło stabilnego i regularnego dochodu opisane wyżej kategorii osób.

II. Przepisy przejściowe

W projekcie ustawy w art. 17 ust. 1 przyjęto ogólną zasadę, że po postępowaniach w sprawach uregulowanych w ustawach zmienianych projektowaną ustawą wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy dotychczasowe. Natomiast w dalszych ustępach tego artykułu wprowadzono wyjątki od tej zasady. I tak, w postępowaniach w sprawach o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, do oceny, czy cudzoziemiec posiada wyższe kwalifikacje zawodowe będą stosowane przepisy w brzmieniu nadanym projektowanymi przepisami.

Należy podkreślić jednym z celów projektowanej ustawy jest wdrożenie do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2021/1883, projektodawca stoi na stanowisku, że o ile trwające postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (art. 127 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) powinny zostać dokończone w oparciu o przepisy prawa materialnego ustawy o cudzoziemcach w brzmieniu dotychczasowym (za czym przemawiają względy pewności obrotu prawnego), o tyle decyzje udzielające tego zezwolenia, wydane w takich postępowaniach powinny mieć już konstrukcję określoną w przepisie art. 137 w brzmieniu nowym, nadanym projektowaną ustawą. Tym samym, zamiast określać w nich, tak jak w obecnym stanie prawnym – oprócz okresu ważności zezwolenia – podmiot, u którego cudzoziemiec ma wykonywać pracę (pkt 1), stanowisko, na jakim cudzoziemiec ma być zatrudniony (pkt 2), wynagrodzenie (pkt 3) oraz minimalny wymiar czasu pracy i rodzaj umowy, na podstawie której cudzoziemiec ma wykonywać pracę (pkt 4), ograniczyć się do określenia okresu ważności udzielonego zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji oraz do określenia tego, że cudzoziemiec, który jest adresatem tej decyzji, może wykonywać pracę w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji pod warunkiem, że jego wynagrodzenie zostanie ukształtowane na poziomie nie niższym niż wynikający z wymogu materialnoprawnego określonego w art. 127 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Stąd też w art. 18 ust. 2 projektowanej ustawy przewidziano, iż do decyzji o udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, które zostaną wydane od dnia jej wejścia w życie, będzie miał zastosowanie przepis art. 137 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w brzmieniu nowym.

Ponadto, mając na uwadze to, że w obrocie prawnym pozostaną wydane przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy decyzje udzielające zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, które określają podmiot powierzający wykonywanie pracy oraz warunki jej wykonywania zgodnie z art. 137 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w aktualnym brzmieniu, oraz to, że zasady dopuszczalności zmiany sytuacji prawnej cudzoziemca, kształtowanej poprzez poszczególne elementy decyzji udzielającej zezwolenia, określone są w przepisach art. 134 i art. 135 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (brzmienie pierwszego podlegać będzie zmianom, drugi zostanie uchylony), proponuje się w art. 18 ust. 3 projektowanej ustawy, aby przepisy te,

pomimo ich formalnej zmiany lub uchylecia, dalej mogły mieć w tym zakresie zastosowanie. Dlatego też cudzoziemiec, któremu przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy udzielono zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji decyzją zawierającą elementy określone w art. 137 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w brzmieniu dotychczasowym, będzie podlegał zasadom dopuszczalnej zmiany warunków wykonywania pracy określonych w art. 134 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w brzmieniu dotychczasowym oraz będzie mógł w dalszym ciągu ubiegać się o zmianę zezwolenia w trybie określonym w przepisie art. 135 tej ustawy, który podlega uchyleciu.

Ponadto, w związku z tym, że w projektowanej ustawie przewiduje się uchYLECIE przepisów art. 76 i art. 78 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako przepisów, których nie da się pogodzić z przepisami art. 20 ust. 4 i 5 dyrektywy 2013/33/UE, które zostały wyłożone w wyrokach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 listopada 2018 r. w sprawie C-233/18 *Zubair Haqbin przeciwko Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers* oraz z dnia 1 sierpnia 2022 r. w sprawie C-422/21 *Ministero dell'Interno przeciwko T.O.*, art. 18 ust. 4 projektowanej ustawy wprowadza jako wyjątek od zasady prymatu przepisów dotychczasowych, obowiązek umorzenia przez Szefa Urzędu postępowania prowadzonych w sprawach pozbawienia pomocy socjalnej na podstawie art. 76 ustawy, zaś art. 18 ust. 5 projektowanej ustawy wprowadza obowiązek pominięcia w trwających postępowaniach w sprawach przywrócenia pomocy socjalnej (pozbawionej na podstawie art. 76) ograniczeń wynikających z ust. 1 i 2 w uchylanym przepisie art. 78. Chodzi tu mianowicie o ograniczenie związane z tym, że przywrócenie pomocy socjalnej może nastąpić tylko jednorazowo (ust. 1) oraz o ograniczenie związane z tym, że w przypadku ponownego przywrócenia pomocy socjalnej może ono nastąpić tylko w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości połowy świadczenia pieniężnego określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy, tj. rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 6 października 2023 r. w sprawie wysokości pomocy dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej (Dz. U. poz. 2154).

Natomiast w art. 21 przewidziano utrzymanie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (wzór formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy oraz załączników do niego dołączanych) oraz art. 222 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (wzór formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE) do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych, ale nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, w związku ze zmianą pośrednią przepisów wydanych na podstawie tych aktów wykonawczych w związku z projektowaną ustawą.

Wejście w życie projektowanej ustawy proponuje się określić na 3 miesiące od dnia ogłoszenia. Takie ukształtowanie terminu wejścia w życie jest konieczne z uwagi na zapewnienie organom administracji publicznej czasu umożliwiającego właściwe przygotowanie się do realizacji obowiązków wynikających z wprowadzanych rozwiązań prawnych.

W ocenie projektodawcy projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt nie ma wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt nie podlega dokonaniu oceny OSR przez koordynatora OSR w trybie § 32 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.